

ویژگی های جمعیت کوچنده

۴ مهر ۱۳۹۵ ساعت ۱۰:۱۸

جالب اینکه بخش عمده ای از سلسله هایی که در ایران تشکیل می شد از همین بخش عشایر و کوچنده تشکیل شده بود. جمعیتی که پس از پیروزی بر رقیبا خود از کوچندگی به یکجانشینی و شهرنشینی روی می آورد.

جوان و تاریخ- سبک زندگی

از قدیم الایام جمعیت ایران به سه بخش عمده تقسیم می شدند. شهرنشینان، کشاورزان و روستانشینان و جمعیت کوچنده. جالب اینکه بخش عمده ای از سلسله هایی که در ایران تشکیل می شد از همین بخش عشایر و کوچنده تشکیل شده بود. جمعیتی که پس از پیروزی بر رقیبا خود از کوچندگی به یکجانشینی و شهرنشینی روی می آورد. اما زندگی عشایری تفاوت های زیادی با دو بخش دیگر جمعیت ایرانیان داشت. شاید بتوان سه ویژگی عمده را برای جمعیت کوچنده ایران در نظر گرفت:

«عشایر چوکیده طبیعی ترین و سنتی ترین شکل زندگی عشایری را به نمایش می گذارند. از این روی درباره ی آنان توضیحات بیشتری می دهیم: الف) پایه دارای آنها دام و رمه است. ب) رمه ها و گله های شان تا حد زیادی به چراگاه های طبیعی وابسته اند. ج) کوچندگان صاحب دو سرزمین هستند که یکی دارای اقلیم گرم و دیگری دارای اقلیم سرد است. اولی را قشلاق یا گرمسیر و دومی را ییلاق یا سردسیر (گاهی سرحد) می نامند. آنان ماه های سرد سال را در گرمسیر و ماه های گرم را در سردسیر به سر می برند و در ماه های معینی که بر پایه ی تجربه ی اعصار و قرون تعیین شده است، از گرمسیر به سردسیر و از سردسیر به گرمسیر کوچ می کنند.»^۱

۱- عزیز کیاوند، سیاست، حکومت و عشایر، تهران، انتشارات صنم، ۱۳۸۰، ص ۲۱-۲۲

آدرس مطلب :

<https://www.cafetariikh.com/news/۲۲۱۵۴/کوچنده-جمعیت-های-ویژگی/>